

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Sectio VII. De secunda censura Ecclesiastica, nempe suspensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

haberi absolutus, etiam si hoc asserat, nisi literas suæ absolutionis ostendat *cap. sicut 39. h. t.* cum nunquam debeat præsumi absolutus, qui semel excommunicatus est, nisi absolutionem probet, ad Ecclesiasticam disciplinam conservandam: sed nec absolutus ab excommunicatione Papali censei debet, quem datis ad eum literis, salutat postea Pontifex, aut cui benedictionem Apostolicam impertit *cap. si aliquando 41. h. t.* cum hæc saluatio vel per ignorantiam, vel per negligentiam, vel per nimiam occupationem, aut subreptionem, ut ait Pontifex, contigisse potuerit. Si tamen scienter Pontifex cum excommunicato, verbo vel salute, vel alio quovis modo &c. communicet & exprimat, quod per hæc eum pro absoluto habere velit, absolutus haberi debet, uti colligitur ex *Clement. si summus 4. h. t.* & expressa verba probant.

S E C T I O VI.

Alia nonnullæ questiones circa excommunicationem aliâque censuras proponuntur & exponuntur.

Pleraque, quæ in pluribus hujus sectionis §§. quærentur, vel alibi explicata jam fuerunt, vel intelligi satis poterunt ex alibi dictis. Videantur etiam *cap. 6. 12. & 14. h. t. in 6.*

S E C T I O VII.

De secunda censura Ecclesiastica nempe suspensione.

§. I.

Quid & quotuplex sit suspensio Ecclesiastica

Suspensio proprie dicta, est censure per quam persona Ecclesiastica privatur usu seu exercitio ordinis, officij, aut beneficii Ecclesiastici, quod ipsi competit ratione alicujus potestatis Ecclesiasticæ; dividitur communiter in totalem & partialem, illa suspendit simpliciter ab officio, beneficio, & ordine; hæc suspendit, vel ab ordine tantum, ita ut prohibeatur omne exercitium, aut certum tantum exercitium ordinis, vel à beneficio tantum, simpliciter tantum, aut à certo tantum, aut à certa parte beneficii, per quam prohibetur totum beneficii suspensus, aut suo beneficio, aut parte illius beneficii; vel denique ab officio sive administratione, aut jurisdictione, per quam solent prohiberi officij, jurisdictionis, vel administrationis, quam habet, exercitium, quoad totum (quam aliqui suspensionem secundum quid totalem dicunt, prout illæ etiam suspensiones dicuntur, quæ à toto beneficio, & ab omni ordine suspendunt) vel quoad partem, quæ proprie

proprie partialis suspensio dicitur. Dividitur secundò in perpetuam, quæ non tollitur nisi per absolutionem, & proprie censura dicitur, ac in temporalem, quæ fertur ad certum tempus, & elapso tempore tali cessat, ac potius pœnæ, quàm censuræ rationem habet: in eam, quæ à jure fertur, & in eam, quæ fertur ab homine &c. de qua divisione jam constat.

Patet autem ex modò dictis, confundendas non esse suspensiones has, cum possit aliquis suspensus esse ab officio, qui tamen nec ab ordine, nec à beneficio suspensus est, & possit suspensus ab officio non tantum in temporalibus adhuc administrare, sed facta etiam beneficij collatio, quamvis illicita sit, & irritanda, sit tamen valida, prout colligitur ex *cap. ult. de Cler. Excomm.* sicuti privandus est beneficij titulo, qui ob grave delictum perpetuò suspensus est, cum beneficium detur propter officium.

§. II.

Quis possit censuram suspensionis ferre, & in quos, & ob quam causam, & quis ab illa possit absolvi?

Omnis, & solus ille, qui potest excommunicare, potest etiam suspendere, cum una eademque potestas sit ad ferendam quamlibet censuram, ita tamen, ut etiam ad suspensionis censuram ferendam, si ob peccatum præteritum aut futurum feratur à iudice, ad frangendam vel impediendam rei contumaciam, prævia monitio necessaria

sit, ut dictum de excommunicatione.

Possunt autem hac censurâ suspensionis ligari, omnes & soli Clerici præter Papam, cum hi soli capaces sint Ecclesiasticæ potestatis, & consequenter usui illius potestatis, vel simpliciter, vel quoad partem privati possint, non tantum singuli, sed totum etiam Clericorum Capitulum, & probabiliter etiam Abbatissæ, cum sint jurisdictionis spiritualis, saltem ex commissione, capaces: & quamvis Episcopi etiam suspendi possint; ex privilegio tamen sibi, ad cavenda multa Ecclesiæ incommoda, concessio, non comprehenduntur sub generali suspensionis à jure latæ sententia, nisi specialiter exprimentur *cap. quia periculosum 4. b. t. in 6.*

Non incurritur autem suspensio, sive censura ea proprie dicta sit, sive pœna tantum, nisi ob propriam culpam, eamque mortalem, cum tales pœnæ debeant esse commensuratae culpis, & contumaciæ, nisi sit levis tantum ad breve tempus, unius v. g. diei, vel ab uno tantum actu, ab una v. g. Missæ celebratione &c. suspensio, quæ etiam propter levem culpam imponi potest.

Tollitur autem suspensio primò per lapsum temporis, ad quem illa ut pœna, ob delictum præteritum, imposta est, vel impletâ conditione, sub qua imposta est. Secundò tollitur suspensio, quæ proprie censura est ad frangendam contumaciam imposta, per absolutionem, si suspensus à contumacia cessaverit, quam impertiri potest quilibet, Episcopalem jurisdictionem aut privilegium habens, si non sit specialiter Sedi Apostolicæ

licz reservata, & juxta Trident. sess. 24. cap. 6. de reform. quilibet Episcopus, si ex delicto occulto orta sit.

§. III.

Alia nonnulla questiones circa suspensionem resolvuntur?

Primò ex cap. 1. h. t. in 6. habetur, quòd graviter peccet, qui actum exercet, à quo suspensus est (si tamen materia gravis sit) & incurrat irregularitatem, si actum ordinis exercent, à quo suspensus est, ut dictum supra. Secundò latis certum est, quòd actus ordinis, si quis ab ordine suspensus eos exercent, sint validi, exceptis illis, qui ad sui valorem jurisdictionem requirunt, uti est Sacramentalis absolutio, cum valorem illorum actuum impedire non possit Ecclesia, si requisita omnia, debito modo ponantur. Tertio non est prohibita cum suspensio, etiam denunciatio, communicatio, cum nullum jus habeatur talem communicationem prohibens, sicuti de vitandis excommunicationis denunciatis habetur, nisi suspensionem inducas ad agendum contra suspensionem, quòd jus naturale, & divinum, cooperationem ad peccatum prohibens, prohibet. Quarto qui suspensi sunt ab ingressu Ecclesie (de qua suspensione, quæ non est propriè censura, & rectius interdictum, quàm suspensio diceretur, agit capie. is. cui 20. h. t. in 6.) privati sunt omni participatione divinorum in Ecclesia, ita ut talia exercere non possint in Ecclesia, quamvis pleraque pos-

sint extra Ecclesiam, & multa etiam possint in Ecclesia privatim peragere, à tempore, quo celebrantur etiam divini transire possint per Ecclesiam. Quòd denique suspensus ab ordine, officio, jurisdictione in uno loco, vitæ exercitio, vel usu horum, à quo suspensus est, ubique suspensus esse non absolvatur, cum censura, quæ ab ipso comitetur.

SECTIO VIII.

De tertia Censura Ecclesiastica, nempe de interdicto.

§. I.

Quid & quotuplex sit interdictum.

Interdictum est Censura Ecclesiastica per quam prohibetur participatio certorum Sacramentorum, communio divinatorum officiorum, & Ecclesiastica sepultura, quatenus hæc omnia ad divinum cultum spectant; quæ aliter verba definitioni addi possunt, ut citius distinguatur interdictum ab aliis censuris, cum interdictum privet hæc rebus sacris, quatenus loca sancta, & communicatio verò illis privet, ut habent communicationis cum fidelibus rationem, suspensio verò hæc privet, quatenus sunt actus potestatis, ministerij Ecclesiastici. Dividitur interdictum primò in locale & perso-